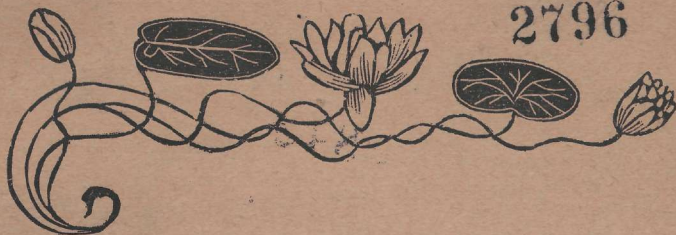

II. aune.

1899,1900.

2796

L

Elumerel

Luuletanud

Anton Suurkask.

T. MUTSU
Laenu raamatukogu
Tallinnas

Wiljandis, 1901.

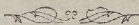
2796

L

Glumerel.

1899, 1900.

Luuletanud

Anton Suurkask.

T. MUTSU
Laenu raamatukogu
Tallinnas

Wiljandis, 1901.

Дозв. цензурою. — Юрьевъ, 24. октября 1900 г.

Elumerel.

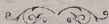
Ju wara, estimese koidu walgel,
Ma sõudsin elumere pinnale,
Kus rahutumal weerlewatel laindel
Silm julgelt filma waatas surmale.
Ei kohutand mind ägedamgi wõitlus,
Ei sihilt meelitanud petlik hiilgus.

Küll sadasid on olnud tormi ilmu
Mil wahuwees ma pidin wõitlema,
Kus waritses mind hufatuje-kalju,
Et elulaewa pilpaks lõhkuda.
See wõitlus, torm teind kääwarre raudseks
Ja iga õigeks waateks filma selgeks.

Wast harwa on ka olnud kaunid ilmad,
Kui hõbe = peegel hiilgas mere pind, —
Siis ununesid tormi waljud waewad
Ning wärsket õhku fergelt hingas rind.
Ja jeda kallimad need tunnid olid,
Et harwa tulid, ruttu jälle läksid.

Mii edasi ma ikka julgelt sõuan,
Kas olgu maru, olgu waga ilm.
Kõik lootus' = purjed masti tippu tõmban
Ja õiget sihti kindlalt peab film.
Mu siht, mu kompas — isamaa ja rahwas!
Ja juhiks tõe tuletorni walgus.

Wiljandis, 14. sept. 1900.

2. Kas siis meelde tuletate?

Kui mu külmas jäänud keha,
Kalmu künkas uinumas
Tardund tundmus, hinge iha
Mulla põues wiludas.

Kas siis meelde tuletate,
Et ka minu leekiw rind
Tufjus julle palawaste,
Püha, fallis kodupind;
Et sind hellas armastuses
Kandsin põues lõpmata,
Wõtjin, ennast unustades,
Kõike julle ohwerda.

Oh! küll kuldseid auu-pärgi
Sinu altarile ma
Ei wõind tuua, aga siiski,
Mis ma wõisin anneta:
Iffa armus, alanduses
Kandsin sinu järjele;
Kuulsin sõna ustawuses,
Truuks jäin püha wandele.

1899.

3. Muudatus.

Kui alles tundma sain ma Sind,
Siis olid rõõmus, lahke lind —
Mull' waatsid julgelt silmasse. . .
See pilk — ta tungis hingesse!

Nüüd mõni aeg me tuttawad,
Kuid Sinu huuled waikiwad:
Nüüd oled Sa nii imelik,
Nii arg, nii armas alandsik.

Pärnus 14. webr. 99.

4. Kodus.

Kodus, oh kui armas, lahe,
Kaunis, kallis otsata!
Kodus farmim tuulgi mahe,
Baitab südi käega.

Kodus helde emafene,
Ded, wennad, tuttavad;
Kodus ka mu sullakene —
Kodus kõik, kõik kallimad!

Kaugelt ihkan kodu ikka
Tuule tiivul lennata, —
Maitsta päivi õnnelikka,
Armu kaijus hingada.

Wiljandis, 3. märtsil. 99.

5. Imeline neiu.

Sa ei waata minu poole
Ninsamagi pilguga,
Minu kõnetgi ei kuule,
Lähed ära rutuga.

Esite jest mõtlin mina,
Sala kurvastusega:
Tõesti mind põlgad Sina,
Põlgad, wihkad otsata.

Seft mu kõnest soojus kadus,
Silmist ihkaw tuluke,
Härmatus mu ümbrust kudus,
Olin külne nüüd kõigile.

Aga siis jain warsti aru
Et Sa oled õnnetu,
Nagu närisk jala walu
Südames, nii koletu.

Seda nähes tundsin ennast
Nagu miskis süüdlase, —
Rabus kalkus, külmus rinnast,
Wõtsin seisju endise.

Imestades siis ma nägin:
Kurbtus oli kadund Sul —
Jällegi, kui kõnelesin,
Läksid, pöörsid selga mull'.

Ei sest jaksu aru saada,
Uhke, ilus, armas neid,
Miks ei wõi ma külmaks jääda?
Seleta ford mulle nüüd!

Pärnus, 14. märtsil 99.

6. Mõjumehele

Hätt siruta, kus puudust näed,
Kus häda peab lõikust.
Miks on siis Looja loon'd Sull' käed
Ja annud tarka mõistust?
Kui eksid selle wastu Sa,
Kui jääb Su süda kaleks:
Siis elu Sulle wandeks saab,
Siht muudab lausa waleks.

Amblas, 4. apr. 99.

7. Kella hääl.

Kuuled, kuidas kõigest tornist
Kurwalt kajab kella hääl!
Saadab wiimselt elutornmist
Wäfind keha kalmule.

Iga kellalööök nii kaebaw,
Gale, wäfind leinalaul,—
Kinda asub tuude waewaw
Tasa kaebab ka mu huul:

Oh kui tühine on elu,
Wiletjust ja häda täis:
Silmapiilkne õrnus ilu,
Kuttu närtšib elu õis!

Haapjalus, 13. apr. 99.

7. „Hääd nägemist!“

Hääd nägemist!“ nii hüüdsid, kui ma jätsin
Sind jumalaga kohisema puude all.
Mull' lehwitasid terwitusi, kui ju sõitsin
Ja üledla tihti waatsin tagasi. —
Hääd nägemist! see sõna kajab põues
Mul mahedama kewadise lauluna,
Sest palwes õhkan, et ford elu-õues
Mind saatus kofku kannaks Sinuga!
Kuid inimese elukäik nii tume
Ja tulewiku ilm on lufustud,
Wõib kahwatada igal minutil me jume,
Külm keha saada hauda kannetud.
Üks kšik! ma siiski ikka kindlalt loodan
Hääd nägemist kas siin ehk ülewal;
Ja kangel olles Sinust, ala saadan
Sull' terwitusi tuule tuhinal.

Keilas, 10. apr. 99.

Miks loodad õnne pääle ja?
 Miks ootad juhtumisi?
 Sa võitle ise mehena,
 Laps woolab palgelt higi.

Ruuslas, 28. sept. 99.

10. Ainus süda.

Mu raskes eluvõitlemisel,
 Mu rõõmus ja mu kurbtuses,
 Üks ainus süda armastuses
 Mull' tuisub ilmalõpmata.

Nii tihti, kurbal elutunnil,
 Kui lootus kippub kaduma,
 See süda hellal armusunnil
 Mind täidab uue lootega.

See süda on mu arst ja abi
 Mu karmis elu saatuses,
 See hella armastuse läbi
 Ei raugene jõud iganes.

See süda — see on armu meri —
 Ta aset ema rinnassa . . .
 Tõest vilets mees, kel emasüda
 On kantud hauda hingama!

Hanilas, 11. okt. 99.

11. Sügisel.

I.

Kõik suwe õrnus, iludus
Meilt jälle kadunud,
Ja põhjatuule wiludus
Puud lehtest puistanud.

Kõik loodus nagu raugemas —
Pikk öö on ligidal;
Su tumed' warjud wenimas,
Päew õige madalal.

II.

Kiirelt lehwib surma ingel
Läbi õitswa looduse,
Tema kannul hinge heitel
Langeb elu surmale.

Haljas hein ja kõrrekene
Muru pinnal närtsineb;
Kadund lilled, lehekate
Kolletades langeneb.

Hirmunud on laululinnud
Külma tuule tuhinaft —
Kure, ani, luige parwed
Ara reiswad usinaft.
Wiljandis, 15. okt. 99.

12. Sa püüad.

Sa püüad tõsist nagu teha
Et leekis südant warjata;
Ei, kallis, see Sul forda läha
Kõik salgamine asjata.

Su filmas põleb tulesäde,
Kui wargsi wahest waatad mind,
Ora puna tõuseb põskedele,
Nii rahutumalt kerfibi rind.

Kas arwad Sa, et warjul jääda
See mõikski minu filma eest —
Kui woolab walgulise wäega
Tuld Sinu filmast, südamest?
Pärnus, 10. detf. 99.

13. Tulekahju.

Mu jüda põleb lausa tules,
Keef keerleb, tõuseb kõrgele,
Ja miljonites sädemetes
Kaob halli pilwe piirile.

Küll kofku hüüan naabri mehi,
Ka tulekahju kella lõõn,
Kuid häda! keegi tõtta appi,
Ma armu-tule ohwriks jään.

Beel enne kui nüüd hukka lähen,
Ma kättemaksan armuta:
See wäike neid, kes tule süütas,
Peab ühes muga põlema.
Pärnus, 10. now. 99

14. Süda warastatud!

Mu süda, mu waba jüda,
Küll hoidsin ma hoolega
Et keegi ei riisu saaks teda
Ja warasta' jalaja.

Kuid ometi furd, mis läbi
See tuli, ma ise ei tea,
Jäin — ütelda tõesti häbi —
Jäin hooletuks, tegin nii wea.

Sääl korraga märkan ja tunnen —
Mu jüda on warastud!
Ma warast tabama jooksen
Ja fisan: „mind riisutud!“

Näen, minu ees järwele plagab
Üks nugis-film näfineid — —
Ta woogude rüppe sääl hüppab...
Säh! wõta nüüd — waras on läind! —

Nüüd südamega ma olen,
Nii wilets, nii armetu mees,
Ja tühja rinna sees kuulen
Tuult kaebawalt kiunudes.

Bärnus, 10. now. 1900.

15. Rööm, rahu häwitud!

Sest saadik, mil Sind eimest furd nägin
Dn rahutu, nii rahutu mu rind;
Ma wahel unistuse küttes jambfin —
Näen ööl ja päewal ifka ainult Sind.
Ma tahaks awaldata, mis mu südant täidab,
See rahu tooks, wõiks rinda fergita;
Kuid kahtlus armuta mind koorma alla heidab
Ja hüüab: „Igawesti waiki, kannata!“
Oh, „igawesti!“ kole, raudne sõna,
Mu südant külma wäriin raputab:
Kas tõesti siis igawesti mina
Pean saatusele ohwriks langema! . . .
— Sa Looja, miks mu põue südant pandsid,
Mis tunde-tulega nii täidetud?!

Miks armu-taewaga mind kofku juhtsid?
Nüüd olen õnnetu, rõõm, rahu häwitud!

Pärnus, 14. detf. 99.

16.

Kui kurbtus kippub koormama
Ja mure musta rõhuga,
Siis ole waper, kang'lane —
Eks waenlane siis tagane.

1900.

17. Ei armasta mind Sina!

I.

Ei armasta mind Sina,
Ei mulle tuisu Su rind!
Miks uskusin meeletult mina,
Miks omaks pidasin Sind!

Kõik otsas! mu kuldsed kujud
On uduna kadunud
Ja armuta saatuse tujud
Mind tormisje tõufanud!

II.

Ei taha Sind tülitada,
Mu nägujam wäike neid,
Eks wõi siis ka lahutada
Mäed, orud ja meredgi meid!

Sa ela rõõmus ja õnnes
Ja unusta, unusta mind!
Kuid mina? Ma tahan ka jures.
Weel lõpmata armasta Sind!

Ma tean, et elu ei ole
Mull' lõbudusi loon'd —
Torm ümber ringi nii kole
Ja keerlewad wihased wood.

Nüüd küllalt selgelt saan aru:
Meil ühendus võimata! —
Sest matan õõgawa walu,
Ei ial Sind tülitä!

Pärnus, 14. detf. 99.

18. Ära!

Kaugele, kaugele
Tõttan ära siit!
Pisar langeb laugele,
Laulan kurwa wiit.
Woolagu, woolagu
Walu pisarad,
Kuni walgus fiired
Silmist kustuwad!
Midagi pole siin
Enam loota mul!
Kinnas põleb kole piin —
Haud wist lähedal! —
Kõrgele, kõrgele,
Üle pilwede:
Sääl saan rahu hingele,
Lõpeb ofaste.

Pärnus, 14. now. 99.

19. Salajane armastus.

Enne, kui ma kaugel' lähen,
Enne, kui siit lahkun ma,
Oh nii väga, väga ihkan
Rinnale Sind wajuta.

Tahaksin Sull' armu sõnu
Musetades sosista;
Sinu armast õrnust, ilu,
Kallistades imesta.

Ah, mul oleks palju õelda,
Palju, palju avalda;
Sest kes teab, kas ial jaada —
Tagasi wõin eluga! —

Aga — miks ma jambiin nõnda?
Mull' ei õitse armu-õis!
Ei ma ial tohi nõuda,
Et mind armastaffid Sa!

Sulle noorus, õnn weel õitseb,
Gespool hiilgab koidu-kuld,
Süda armu-õudfust maitseb,
Taewas puistab elutuld.

Üksinda ma ilmas olen,
Üksi rändan rõõmuga;
Kustub elufüünal, juren —
Ei sest keegi kurwasta!

Waene süda, waiki, waiki,
Pea jõuab rahurand:
Kalmu künkas pikkameisi
Tardub tundeline rind!

Pärnus, 5. nov. 99.

20. Armukese kutsumine.

Mu hellakene,
Mu maimukene,
Tule mu seltsi
Rõõmude liiki.

Siis käsitäessa,
Armude wäessa,
Kändama läe'me,
Hõiskama jaame.

Jäta kõik kurbtus,
Raota kartus :
Tule mu hõlma,
Dudjuse ilma !

Mu hellakene,
Mu armukene,
Tõtta nüüd usti,
Siin löbu ja lusti !

Pärnus, 18. detf. 99.

21. Armu tuli.

Sa armu tuli, kõrgeft taewa templist,
Sul altar igas puhtas südames.
Oh lange seks siis pühaduse telgist,
Et säraks ilm su kuldses leekides.

Jurjewis, 15. jan. 1900.

22. Tänu ja kiitus.

Sulle kiitust, sulle tänu
Hõiskab rõõmjalt iga hing!
Kõik on täis ju kiidu sõnu!
Metsa kohin, laene ring;
Läbi terve ilma raja
Lehwib wägew kiidu-faja.

Pilwe põuest, tormi laulust,
Tõde mustest warjudest,
Kõue walendamast walgust,
Kuldsest päikse hii lgusest
Ilmub sinu püha kõrgus,
Igawene tänu, kiitus.

Sinu pühadust, su kiitust
Räägib taewas, räägib maa;
Sinu tarkust, armu, heldust
Kiidab rahwas otsata.
Mii kui hallika seest selgest —
Woolab arm su südamest!

Hõisaku sest noor ja wana,
Iga elaw olewus,
Et see tänu, kiidu-faja,
Nagu tormi wägewus,
Tõuseks, tungiks taewa poole
Tänu ohwriks Loojale!

Nõos, 8. jan. 1900.

23. Looja kiitus.

Jah, ma hõiskan sull,' sinu poole hüitan,
Minult sulle siin tänu laulu laulan:
Ilma Looja, kes oled igawene,
Sina ainuke f o i g e w ä e l i n e .

Siin wõim löi ilma ilusa,
Täitis teda auu ja iluga ;
Sest oh lõpmata mu hingeke
Laula kiitust Loojale.

Jurjewis, 17. I. 1900.

24. Palwe.

Palweid su troonile saadan,
Tröösti ja tuge sult loodan !
Siruta wälja käed,
Waigista laine mäed ;
Mitajaks saada mull' taewa wäed.

Kaugel näen kaunimal ilul
Rannakest laenete wiirul,
Sinna pool' ihkab mu hing,
Lootuses paisuneb rind —
Sinna, jah aita, oh Issa mind !

Jurjewis, 17. I. 1900.

25. Meiuks.

Su õrnus, ilu, neiuse,
On nagu kastetilgake,
Tad iga tolmu iwake
Wiib pääsemata surmale.

Sest, neiu, pea filmas sa —
Su puhtust, woorust hoolega,
Et oma õrna iluga.
Sa hinge täidad rõõmuga.

Jurjewis, 23. I. 1900.

26. Kes on süüdlane?.

Hätt pigistafid hellasti,
Kui lahkusime viimati,
Mu silma waatsid õrnaste,
Kuid — naeratafid kurwaste!

Miks, neiu tohin küsida,
Sind mure-pilm wõis tumesta?
Kas see ei nõnda põhjene —
Kui oleks mina süüdlane? . . .

Ma tean, et Sinu rõõmus meel
Ei ialgi nii muutnud weel;
Kuid nüüd! — noh! — ühekorraga —
Sa waatsid kurwa pilguga!

Nüüd pärast jeda lahkumist,
Ma tunnen riinas rõhumist,
Uks hääl säääl hüüab lõpmata:
„Sa rõõmu, rahu riisuja!“ —

Kuid ometi, kas on see nii
Et tõesti ma süüdlane?
Sest minu rõõm ja rahu ka
Läind nõnda sama kaduma!

Sest selgub: keegi kolmas siin
On süüdlane, ta toodud piin.
Ja kes see kolmas olla wõib,
Ka mulle juba tutaw näib?

See on see wäike jahimees,
Kell' märgilaud me südames,
Ta proowis oma osawust —
Nool jähwas läbi südamest!

Jurjewis, 23. jan. 1900.

27. Händ paistab.

Ta räägib rahwa kasust
Ja meeste kohustest,
Tõi ette oma auusust
Ja teiste wigadust.

Ruid mehike ei suutnud
Sääl hända warjata —
Ta oli feda jätnud
Nii sorgu, hooleta.

Surjewis, 23. janu. 1900.

28. Kewade ligidal.

Kord kerkis kuldsel luulekujul
Mu põues kenam kewade;
Sind hõiskas lahkel laulutujul,
Tõi tuhat wiiji kandlile.

Sääl aga sõndis põhja piirelt
Pilm lumetuisu, külмага,
Kõik õrnust saagiks päris tiirelt —
Sind lendas ära hirmuga.

Nüüd on mu põues wali tali,
Kõik uinub lume kätte all
Ruid — lõofeste laulu heli
Mull' ütleb: k e w a d' l i g i d a l !

Pärnuš, 13. weebr. 1900.

26. Ainult warju-kuju!

Sa ära räägi mulle enam truudusest
Ja inglilisest õrnast süütusest,
Ma olen teda juba küllalt otsinud —
Ta on maailmast täitsa kadunud!

Rõik, mis ma temast tabasin, mis leidsin,
Mis sügavamalt uurides tast nägin,
See oli ainult warju-fuju temast —
Üks tume aindus paleuste ilmast.

Pärnus, 15. II. 1900.

30. Upsak isand.

"Eest ära! Lahti tee, ma sõidan!
Müts maha talutaadike.
Ei kuule sa, siis rooska näitan,
Sul pähe toon mõistuse!"

Nii hooples upsak ratsa-sõitja,
Kui külalt läbi kihutas,
Just nagu kuulus Rooma wõitja;
Auuahnuses film sätendas.

Kuid forraga — „Oh juudas wõtku!“ —
Lõi hobu takka ülesse —
Sääal upsak isand muda mulku
Läks kõige auu ja wõimuga.
Pärnus, 16. II. 1900.

31. Ma olen haige.

Ma olen haige, ei tea
Kust tuli see, kuidas ta kaob!
Silm rahutu, uimane pea
Ja süda — ta kuuldawalt taob.

Ka pruukinud olen kõik rohud
Mis tundsin, mis arwasin,
Kuid siiski weel haiguse ohud —
End asjata waewasin!

Ma aitan, et pääsemist pole,
See haigus mind hauale wiib — —
Oh söber, sest waat'ma mind tule;
Pea kannab mind ingliske tiib.

Sa tule ja südame pääle
Kätt wajuta hellasti null' —
Lass wiimane tulesäde
Su filmadest trehwata mind.

Ja öndsalt Su süles siis suren,
Waim wabastab tasafelt end...
Su leina ohkamist kuulen
Ja pilwe päält õnnistan Sind.

Mu wiimane pisar siis langeb
Säält kõrgelt, kui kastewee tilk,
Su siidi juukse sees särab —
Ja rõõmsamaks muudab Su pilk.

S'es kaste-pisara pärlis
Sind igawest' saadab mu waim:
Kaob kurbtus ja südames ärkab
Sul lõpmata õnnede hõim!...

Pärnus, 16. weebr. 1900.

Mu armastus.

Mu armastus ei ole filmapilkne,
Ei ole jonnak, muutlik, jalalik;
Ei ole tormitseja, mäsju-meeleline,
Ei kättetafumise himulik.

Mu armastus on jäädam, igawene,
On wägew, põhjamata waimu wõim;
On ifka wainne, õrn ja tundeline
Ja ennast ohwerdaja meelega.

Pärnus, 16. weebr. 1900.

33. Asjata waew!

Sa püüad näidata mull' sarnast nagu,
Nii nagu armastaksid hellalt mind.
Waew asjata, ei mina seda usu,
Ei eba-armu ihka minu rind!

Ma saan ju selgesti Su plaanid aru —
Näen kiusu, kahjurõõmu südamēs:
Sa ihkad näha meeleheitmist, walu,
Kui werist haawa näed mu rinna sees.

Ei, see on wõimata, ma mõistan ennast hoida,
Mind petlik mahedus ei suuda uimasta',
Mind eba-armastus ei ial wõida,
Ei näitemäng'ja tarkus wangista.

Arm ainult tõsine, arm põhjamata wägew,
Arm leekin, puhas, kindel lõpmata,
Õrn, lustiline, wainne, siiski wägew —
See wõib mind taewa tullel sütitä.

Pärnus, 22. weebr. 1900.

34. Kaebtus!

Rängalt rõhub minu rinda
Kurwastuse kalju koorm,
Kurdan taga endist aega
Mil weel lehwis fulmul rõõm;

Mil' weel ükski tume wari
Kallist rahu peletan'd.
Ah see aeg! — nii armas oli —
Miks nii ruttu peitis end!

Sõuaks tagasi weel ford ta
Oma koidu kumaga,

Küll siis kostaks rõõmukaja
Kandlelt kauni kõlaga.

Aga, ei ta ial tule,
Igawesti läinud ta,
Ja mu waese südamesse
Kurwastus jääb foormama!

Pärnus, 23. weeb. 1900.

35. Pea tuleb tund!

Pea tuleb tund ja jõuab aeg,
Mil hauda fantaks mind!
Läeb looja kuldne elu-päew
Ja tardub leekiw rind.

Pea kostab kõrgeft tornista
Mii kurwalt kella häääl,
Mind saadab elu-tormista —
Gaud awaneb mu eel!

Jah, pea tuleb õnnis tund
Mil hauas hingam ma,
Ja kalmu kohal laulab lind,
Lill õitseb iluga. —

See päew ei kaugel olla wõi —
Ta koidu-kuma näen. . .
See ihtamist mu rinda tõi,
Sest rahutuks nii jäen!

Pärnus, 28. weebr. 1900.

36.

— Me elame et sureda,
Ja sureme et elada.

1900.

37. Oma armsa õe, Kristine,
puusärgi juures.

Hinga Su wiimise woodi sees
Armsas rahus ja õndsuses ;
Sadamasj' jõudnud on elu-laew,
Otsas, jah otsas kõik mure ja waew !

Lõppnud higist-nõretaw töö,
Rahu ja karastust saadab nüüd õö —
Käste langeb Su laugele,
Peletab ärkamist kaugele.

Õgawest kustund Su surelik film,
Kaijutab õnnelik une hõlm.
Ingel walwab Su woodi ees.
Maga nüüd tarwase rahu sees !
Pärnus, 28. weebr. 1900.

38. Haigele emakesele.

Saa terweks, mu haige emake,
Saa terweks ja ela mu rõõmuks !
Kui sured, siis murrad mu südame,
Kõik elu on mulle siis koormaks.

Seft terweks saa jälle ja ela weel Sa,
Mu rõõmuks, mu õnneks ja iluks ;
Siis tahan ma eluga wõidelda,
Siis raskemgi saatus mull' rõõmuks.

Saa terweks, ma palwet teen lõpmata
Et taewas Su elu weel jätkaks !
Ma kindlasti usun — et armuga
Mu palwet Jsa ees kuuldaks.

Wõidu Piiril, 3. märts. 1900.

39. Püsirohu lade.

Kui tuli tuha all
Mu põues õõgub säde,
Sääl samas ligidal
On püsirohu lade.

Ma nagu wahi soldat
Sääl wahel wahti pean;
Kui säde pääseb — hirmsat
Siis juhtub, selgest' tean.

Hallistes, 5. märts. 1900.

40. Mis sa jandad.

Mis Sa jandad ilmaaegu,
Kusikaga taod tuult,
Näitad fohutawat nägu,
Närid wihatujus huult?

Parem mine fiwa kaal'ma,
Kangutama kändusid, —
Söödikis kaswand nurmel' kündma
Wijakandjaid waqusid.

Pärnis, 6. märts. 1900.

41. Säält ära ihka . . .

Säält ära ihka armastust
Kus süda kale, farm;
Säält süütust, õrnust, iludust
Kus ära õitsend arm.

Kas sügisel, kui külmal on õht,
Weel lilled õitsemad?

Siis muljub talve surmam rõhk,
Kõik õied närtsiwad.

Pärnus, 13. märts. 1900.

42.

Kus vastu armastus puudub,
Kus südant ei sütita leef:
Piin tunded sääl tuimuseks muudab,
Nii miluks läeb kewade õhk.

13. märts. 1900

43. Aeg parantab.

Kui ühe lille kaotajid
Weel ära heida meelt,
Aeg parantab Su haavajid,
Weel leiad rõõmu eelt.

Seft jäta mure, tõsta pead:
Baat' alles kewade
Ja tuhat wärwis lille read
Sul täitwad ümbruse.

Pärnus, 21. märts. 1900.

4 . Hoiatuseks.

Mu sõber, kui kätt sirutad
Et noppi' diekest
Kes sulle vastu naeratab
Nii nõidwalt, jüdamest,

Siis ära ial unusta
Et nõidwa ilu all

Nii tihti — küll ei märka Sa —
On madu peituwal,
Pärnus, 21. märts. 1900.

45. Jälle röömus!

Ma olen jälle röömus,
Kõik kurbtus on kadunud,
Mind kerge, nii kerge ja julgus.
On südames ärganud.

Nüüd tahaksin raskemas töödes.
Ja waewades wõidelta, —
Ei mustawas mure-öödes
Ma enam nüüd komberta.

Pärnus, 21. märts. 1900.

46. Tundmuste sõda.

Minu põues tõusis sõda,
Hirmsam kui ei ialgi
Ilmas nähtud enne seda
Sarnast surma talguji

Armastuse tundmus tõusis
Mäsjumeelele ülesse:
Mõistuse käest waljult nõudis:
Ülem= wõimu omale.

Mõistus, see ei annud alla,
Kogus oma waprad wäed —
Wiis neid sõtta nõudja wasta,
Paelutama hullu käed.

Palju oli sõjamehi
Armastusel kogutud,
Seft siis tõusis hirmus tüli —
Hoigasiwad haawatud.

Armastuse wägi tungis
Waimustatult edasi, . . .
Mõistus tublist tulda andis,
Waenlase löi tagasi.

Hirmsa häwituse järgi
Wiimaks wailis sõja torm —
Löödud oli armu wägi,
Langenuteft faetud nurm.

Raudses walitsuse wõimus
Kõitis mõistus armastust . . .
Jälle täidab rinda rahu,
Raskelt puhkab wäsimust.

Pärnuš, 21. märst. 1900.

47. Mikš tegid mulle nõnda Sa?!

Su sõna häwitas mu wiimast lootust,
Ja purustas mu tundelise südame!
Mikš andsid nõnda alatumat otjust?
Mikš sarnast sõna mälestuseks mirule?

Mikš tallasid mu auusad, puhtad joowid
Sa jalge alla ilma armuta?
Mikš häwitasid kõik mu kõrged looted?
Oh mikš! mikš tegid mulle nõnda Sa?!

Mikš ütlesid mu pääle sarnast sõna?
Mikš wõrdlesid mind nõnda inetult?
See nagu kalju raskelt rõhub rinda,
See nagu wanne närib armetult!

Kui ialgi Su südames mu wastu
Üksainus järe õrnust oleks õhkunud,
Siis poleks iganes Sa ütlenud neid sõnu,
Nii raskesti mind poleks haawanud! . . .

Ei, waiki huul! — miks kurdan oma valu?
Kaastundmust minu wastu pole kellegil! —
Lass olla raske, waewa rikas elu,
Lass jammun aina tormi radadel:

Ükstoit, eks mullegi ford kätte jõuab
See aeg — mil awaneb üks parem ilm...
Nüüd aga weel mind elukohus nõuab,
Ja wõidu himust särab julge film.

Pärnus, 22. märts. 1900.

48.

Ära kardada tööd ja waewa,
Need ju wiivad õnne taewa.
1900.

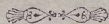
49. Ei keegi näe! . . .

Ei keegi näe, kuis mäsjab minu pöues,
Ja närib piin ja valu koletu!
Ei keegi näe, et lein on minu hinges,
Et olen otsata ma õnnetu!

Ei keegi näe! sest raudses walitsuses
Ma hinge piina matan rinnasja, —
Kaastundmust pole minu kannatuses
Ei ühelgi kes elab ilmasja.

Sest üksi, üksi kannan oma valu,
Ehk lõhkek südagi see piinaga!
Ei inimeste käest ma abi palu,
Ei oma hädaga neid tüllita!

Pärnus, 28. märts. 1900.

50. Julgelt edasi!

Jää püsti, julgelt edasi,
Bea sihti kindlalt silmas;
Kus mets, sääl raiu radaši
Ja ära kohku waemas.

Kui raugemata julgesti
Sa tungid, mõitled elus;
Päew paistab wiimaks lahkesti,
Saab kindlaks elu alus.

Wiljandis, 5. apr. 1900.

51. Priinsele.

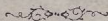
Priinsele hõiska meli,
Priinust kõrgeks kiitke öed,
Astkem kokku pidu rongi,
Andke ühenduseks käed.

Langenud on orja-kütted
Waba jälle meie maa!
Katkem'd waimu mõinu tõkked
Hariduse loiduga.

Jälle ehib kodupinda
Pillerikas kewade,
Jälle täidab Gesti rinda
Julgus mehe meelega.

Lehwitades tõstke lipud,
Päade fatted ülesse,
Wägewasti kostku laulud:
L a s k e m p r i i u s t e l a d a !

Pärnus, 26. mär. 1900.

52. Siis ju. . .

Rui weel õõtsufin ma hällis,
Rui weel olin wäetife,
Siis ju tormi mühin laulis
Sõja lugu minule.

Ja sest jaadif ifka tormis
Olen wapralt wõidelnud, —
Weri tihri muru wärwis,
Kaskesti sain haawatud.

Uga elu — see mul wisa,
Tme-sittkelt wastu peab:
Weel mind pole murdnud häda
Weel mu käsi mõõka peab!

Wiljandis, 6. april. 1900.

53.

Ära kõnni uduwarjus,
Lapse-ea kingades.
Tööle kutsub elu waljus,
Tööle, päikse selguses.

5. april. 1900.

54. Ma õnne ei ihka.

Ma õnne ei ihka, ei taba
Et tema upitaks mind;
Ma ihaldan ise wõita
Ja wõideldes rõõmusta end.

Rui õnn mind kõrgele tõstaks,
Ja ise oma waewa ei näe,
Siis lähed jee kõrgus mul läilaks
Siis sinna ma üles ei jae.

Wiljandis, 8. april. 1900.

55. Ülestõusmise püha hommikul.

Taewa serwal häfist lööwad
Hiilg'wad wiired ülesse --
Ingli hulgad ilmunewad
Lendes püha hauale.

Maгу pikfse mürin kostab,
Taewast sadab kulla-wihm. . .
Ingel haualt kivi tõstab,
Ime walgeks läheb ilm.

Wärişedes annab wälja
E l u w ü r s t i ilma pind :
Hauast astub S u r m a w õ i t j a --
Mafstud lunastuse hind ! —

Soowastanud, rõõmu tujus
Hõiskab ristirahwa ilm :
Sätendawas risti-fujus
Märfab e l u nöder film.

Wiljandis, 9. april. 1900.

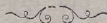

56. Ära leina.

Ara leina, pühi pijar,
Walupisar laugelta,
Waata, rand täis lille ilu
Paistab wastu kaugelta.

Tõsta lootus-lippu jälle
Masti tippu lehwima ;
Käsi kindlalt tüüri külge —
Kanda pääsed wõiduga.

Wiljandis. 13. april. 1900.

57. Süüta rõõm.

Süüta rõõm, kui kallid, tundmus mesimagus,
Nagu kaste pärlid lille õilmedes, —
Tuhatfordsetl õnne tundmus ärkab rindus,
Waimustuse jäde õhkub filmades.

Alga sarnast rõõmu ei wõi ial tunda
Glutormis wananenud süda, meel!
Minult lapsusest ja tunde-rifast rinda
Ghiwad need õrnad walged õied weel.

Wiljandis, 13. aprillil 1900.

58. Nad otsustawad.

Nad otsustawad ainult wälimuse järgi
Ja tähel'panemata jäetakse tuum — —
Nii hüüdwad narrusele kiitust, andwad auupärgi,
Kuid tõsidusel' osaks langeb laim.

Sest tõsiduse kaun ei ole säraw ega hullast,
Waid terad hiilgawad kui pärli-read,
Kuid narrusel on säraw foor tuum aga nullast
Sest kummardawad ta ees lollid pead.

Wiljandis, 13. aprillil 1900.

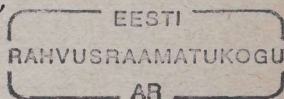
59. Alaline muudatus.

Kui üürife, kui kadum
On auu ja toredus;
Kõik wägewus nii kõikuw —
Kaob wana, ilmub uus.

Jah, kõik, mis ilmas leida,
Mis praegu olemas,

— 33 —

Glumerel. II. a. Anton Suurkask.

3. 65546

Kõik kaob mulla pinda . . .
Kõik järgest muutumas.

Wiljandis, 14. aprillil 1900.

60. Üksinda!

Üksinda ma rändan ilma laanes,
Üksinda ma kõnnin ofas-rada!
Tuul mind tõukab läheb jälle lendes,
Ges on järgest takistusi sada!

Nõnda ikka üksi rändan, wõitlen,
Abi pole loota, oota kufagilt —
Gi mind keegi awita, kui langen
Gluteele maha wäsinult.

Üksinda jah rändan, funi raueg
Glujõud mu rinnas murretult . . .
Üksinda lill minu haua õitseb,
Üksinda lind laulab jõuetult!

Wiljandis, 14. aprillil 1900.

61.

Ikka julge, kohkumata,
Selge, kindla meelega,
Wapralt sammu elu-rada,
Tüdimata rammuga!

14. aprillil, 1900.

62. Wabastatud.

Kui pifa wangistuse järgi
Wõid wabaks ennast lugeda,
Kas rõõm siis filmades ei helgi?
Kas rind ei fippu painuma?

Kuis näitab siis full' tuhat-wärwis
Jlm ime-ilus olema;
Sa tunned kuldjes päikse helgis
Nutt elu endas ärkama.

Just rõõmu joomastuses tahaks
Siis elu kaissu langeda,
Et kõike seda jälle wõidak,.
Mis enne läinud kaduma.

Wiljandis, 14. aprillil, 1900.

63. Ei sa kao.

Sa kardad kadumist ja surma,
Weel tahad elu maitseada;
Oh nõtrus! ära seda kardada,
Et lähed surres kaduma . . .

Sest kangel ilma-estajal
Sa olid juba asumaz,
Nii kauge tulewiku rajal
Sul ase weel on olemas.

Pärnus. 23. aprillil, 1900.

64. Kaunid omadused.

Weel rikkumata on Su lapseline hing
Ja elutuul weel pole tuimastanud Sind,
Weel süüta naeratus Su palgel lehwib,
Truu südamlane sära filmas helgib.

Weel õrn ja tundeline Sinu rind,
Weel õnnes hõiskad nagu õitselind,
Weel otjekohesus Su puhtas meeles —
Kõik alles lewadises koidu hiilges.

Oh jäägid surmani need kaunid omadused
Sull' ehteks, ilustuseks eluteele!
Siis on Sul jäädwalt hinnas warandused,
Kus kõrwal kustub iga eba-läige.

Wiljandis, 27. aprillil, 1900.

65. „Suurele rahwamehele.“

Gnd kiidad suureks rahwameheks,
Kes õigel põhjal õpetab —
Et keegi jüis ei hukka lähets,
Kui „hädaoht“ ford ähwartab . . .

Nii kohkund näol käega näitad :
„Siit pelgu linna läheb tee!
Nüüd ruttu, koli kokku asjad —
Aeg jõuab waimu-tunnile!“

Kui naljakas! wist on Su ajus
Suur spiritismus mäsamas,
Et tonti märkad seina pilus —
Kus waga prusaf puhkamas.

Wiljandis, 3. mail 1900.

66. Wõitle ise, ole wahwa.

Kui küll tulewik on tume,
Süda raske, meel nii hale ;
Kui küll lootus langeb wette,
Tüdimus Sul kippub kätte :
Siiski Sa ei pea ennast
Laskma murda eluwaewast.

Ei ju kõik nii korda lähe
Kuidas wilksatas wast pähe.
Ära oota õnne pääle ---
See wiib libisewal jääle.
Wõitle ise, ole wahwa,
Maksa kohustatud wõlga.

Waata, kõrgel kalju seinal
Käik on walgulisel kirjal :
„Ära sõua enne randa,
Kui ei maksnud elu-hinda . . .
Kõigil kõrgem kohus täita :
Inimsuse kasuks tööta.

Puhjas, 4. mail 1900.

67.

Ära ole mängu kann
Elul wintsutada,
Ole uhke, tüse tamm
Tormis kõikumata.

4. mail 1900.

68. Tuba jälle.

Tuba jälle kukub kagu,
Dõpik õrnalt lakjutab,
Nurme nõlwal lõõrib lõo,
Pääsukene siristab.

Igal pool on elu algus,
Kiire ülestõusmine,
Kosutaja päikse walgus,
Wihma pisar tafane.

Musta mulla põuest tärkab
Kewadine õiefe;

Voodus talve hauast ärtab —
Surma unest elule.

Ja ka minu põues jõudnud
Die-rikas kewade — —
Lahkelt fooris laulwad linnud
Tuhat wiiji kandlile.

Rõngus, 5. mail 1900.

69. Riidlejatele wendadele.

Mu wennad, miks te riidlete,
Miks ühendust teil pole?
Kas aeg ja elu nõudmine
Teid ühenda' ei suuda?
Oh kuhu nõnda jõuate?
See tee, see siht on wale!

Kas orjaaja paha waim
Weel weres nõnda asub
Et wiha, jonn ja fade laim
Teid nagu wanne rõhub!
See priisket elujõudu sööb,
Teid eluwäljal mõitwalt lööb.

Mu wennad, jätke riid ja jonn,
Kätt andkem ühenduseks:
Töö sihiks isamaa, ta õnn
Teeb ühe-mõtteliseks.
Siis õige siht, siis õige tee,
Jõud kindel, kaljuline.

Elwas, 6. mail 1900.

70. Ära väga tihti puhka.

Ära väga tihti puhka
Kalju serwal lainetes

Muidu ei sa wiimaks juuda
Kanda jõuda wõideldes.
Iffa pikemini katsu
Puhke paika pidada...
Kaswamas siis järgest rammu —
Lained lõhud wõimuga.

Nõos, 7. mail 1900.

Kee

71. Tahad nõuda rahwa kasu.

Tahad nõuda rahwa kasu —
Iseennast unusta,
Siis on loota õiget tulu,
Siis wõid rahwast rõõmista.
Siis sind rahwameheks peetakse,
Tublimate liiki loetakse.

Püüad aga omakasu
Rahwa töödes tabada:
Ei siis õnn su õues asu —
Wanne rõhub otsata!
Siis sind rahwas wiimaks põlgab,
Kriipsu nimest läbi tõmbab.

Wäägweres, 8. mail 1900.

72. Katsu iseennast wõita.

Katsu iseennast wõita
Wapra sõjamehena
Halwad tahted, himud kõita
Selge meele wõimuga.

Kui sa oma pões jõuad
Metsalise taltsuta,
Siis sa lahkel laenil jõuad
Ilmast läbi iluga.

Jurjewis, 9. mail 1900.

Su oma wilets ajoke
 Ja kergemeele tujufe
 Loob sulle eba-piltisid,
 Loob mitmefordseid waewasid.

Rõõs, 11. mail 1900.

74. Siis ülestõsta norgus pää.

Kui muljub pime mure-öö
 Waim raske rõhu all,
 Ja edene ei ükski töö
 Kael jõuuta, nõrkewal:

Siis ülestõsta norgus pää
 Ja wuata — igal pool
 Un wõitlemine otsata
 Ja kiire eluwool.

Kes nõder, mure paelades,
 Kel lootus langemud,
 See uppub elu woogudes —
 Ta lugu lauletud . . .

Sest mured maha raputa,
 Uus lootus kilbiks säe;
 Nii wõitle, siis saad nägema
 Et paistab rõõmu päe.

Puhjas, 12. mail, 1900.

75.

Töö ja rahuline meel —
 See on õnn me eluteel:
 Tahad õnnelikuks saada,
 Katsju neid siis omandada.

Rannus, 14. mail 1900.

76.

Tööta olek, wedel laiskus
Elu õnnel' jurma rohukš, —
Kõik su elu siis on raiskus,
Kellegil ja pole kasuks.

Kõika wabrikus, 13. mail 1900.

77. Auusale eestlasele.

Sa oled täitsa Gesti mees
Ja töötad rahwa kasuks,
Ja häda, waew Su südames,
Ja õnn, ta hea Su rõõmukš.

Jää ikka selle waimisše,
Mii täidad kõrget kohust,
Siis tänu weel saad hauasše,
Siis tuntakse Su trundust.

Kolga-Jaanis, 13. mail 1900.

78.

Kui fergemeele tuju kätte
End oled annud hooletult,
Siis pääseda on väga raske —
Ja ohwriks langed jõuetult.

Wiljandis, 13. mail 1900.

79. Kes tahab isamaale pühendada elu...

Nii palju kõlawamaid fiidu-sõnu
Nad hüüdwad waprasti küll isamaale,
Tall' lubawad nad pühendada elu,
Kõik kauniks ohwriks tuua temale.

Kuid waata aga ligemalt neid mehi —
 Kas tõutuse järel' leida tegusi? ...
 Ei omakasu püüdjaid truudus ehi,
 Ei wenna wihkajaist saa kangelasi! —
 Kes tahab ijamaale pühendada elu,
 See näitku seda üles tegudes;
 Ei tühjad tõutused kanna mingit tulu,
 Ei tööfid tehta walmis ainult sõnades!

Wiljandis, 16. mail 1900.

80. Wõõras neiu.

Wõõras neiu, miks nii waatad
 Uurimist mu silmasse?
 Mõttes suigud, jala ohkad ...
 Mõistatus see minule.

Wast ehk ihkad minu armu,
 Minu südant omale?
 On see nii, siis, kena neiu,
 Hoi a ennast aegsaste!

Minu armastus, mu süda
 Pandiks wäikse neiu käes;
 Säält ei päästa keegi teda —
 Wangistud ta armu wäes.

Pärnus, 20. mail 1900.

81.

Igal a'al ei paista selge päike,
 Waid ka mässab torm ja põrab äike,
 Sest need koos on elu äratajad,
 Wägewama wõimu kasvatajad.

Uulus, 23. mail 1900.

82. Ära ole himu ori.

Hira ole himu ori,
Küüra jääb siis sirge turi,
Palgel närtsib wärske jume,
Särata film, waade tume.

Ole selge meele sees,
Siis sa oled kange mees,
Siis sa elul' wäärtust wõidad,
Halbtust wangiraudu heidad.

Tahkurannas, 23. mail 1900.

83. Sest ei ...

Et Sa ifka oled unine,
Sest Su elutee ka udune,
Sest ei paista kuldne päikse fiir,
Sest ei naeratele fini-taewa wiir.

Tõrju laugelt ära une waew,
Waata — õues kewadine päew.
Nurmel künna, äesta, külwa teri —
Kord siis laeneteleb wilja meri.

Säädemeestel, 24. mail 1900.

84.

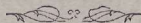
Laiskus, tuimus tapab ihu, hinge,
Tahtmise teeb nõdraks, kae jõuetumaks.
Riikub õnnestawa rõõmu tunde,
Mõtte wõim jääb tõnksiks, mõistus nüridak.

Saardes 24. mail 1900.

85. Surru aial.

Siin risti on pantud risti kõrwa,
 Haud haua kõrwal' kuhjentud;
 Siin lilled õitswad mitmet karwa;
 Puud, pöösad warjuks istunud.
 Siin segamata magus rahu,
 Mii tasa kohab okstes tuul,
 Ja nagu kurtwat leina laulu
 Siin laulwad linnud lehtis puul.
 Tõest armas siin on kurwal meelel
 Maailma elu mõtelda —
 Siin selgub pilt, et raugemisel
 On kõik mis elab, lõpmata.
 Tallistes, 25. mail 1900.

86. Oh põlga!

Ja ei armasta, ei armasta mind —
 See mõte mull' sünnitab walu ja waewa;
 Siiski — kui juhtub, et näha saan Sind,
 Siis tunnen end tõuswat weel õnnegi taewa.

Sa põlgad, Sa põlgad koguni mind —
 Su roosijuu õrnake, mulle nii ütleb.
 Oh põlga! oh põlga! — ma ei põlga Sind:
 Mu jüda Sust alati auusasti mõtleb!

Wiljandis, 26. mail 1900.

(S. Seine jär.)

87. Weel ei pääse!

W aew ja walu südamēs, Runas langwad sidemed,
 Ihkamine hinges: Wabaks saawad tiivad;
 Weel ei pääse hõisates Walu, waewa pidemed
 Tähte poole lendes! Põrmuks pudenewad?!

Wiljandis, 1. junil 1900.

Kui küsin ma: miks wanal waljul ajal
 Nii halwaks peeti inimest,
 Et herrat toitwal waesel pärisorjal
 Weel alam aste koeradest?

Siis kuulen jüüta häälel uhket wastust:
 "See oli selle aja waim!"
 Nii arwataks: see peseb kõigest patust —
 Ja unub koleduse aim.

Kas tõesti? Ei mina seda usu,
 Et aeg wõis waimu aududa,
 Kes põrguliseks muutis orja elu,
 Maad wäetas waga werrega!

Sa inime, su oma wilets¹ aju,
 Mis kaswatusel rifutud,
 Su kuri süda, raiskuläinud elu.
 Ja tuju, mis nii jultunud:

See audus küüsilise kurjawaimu,
 See kutjus teda elule
 Ja andis talle tööd ja tegu palju —
 Teid isegi wiis riule.

Sest ära lüka pattu aja selga,
 Ei see sind päästa wande alt:
 Sa ise pead maksma were wõlga
 Ja wastust andma selgemalt.

Aeg, kelle süüiks sa patu tahtsid a'ada,
 Saab waljuks kohtumõistjaks sul:
 Su tegudest tall' pead aru andma —
 Mis oleks wabanduseks sul?

Wiljandis, 5. junil 1900.

Ei elu ole unenägu,
 Waid mõtlus, püüe, raske töö —
 Sest selge on mu luulelugu,
 Ei mitte tunde-udu-öö.

6. junil 1900.

90. Saju järele.

Raua waewas raske jadu
 Kodu pinda laene all,
 Pidas taime kaswu edu
 Wilu tuule tuhinal.

Uga ometi sai päike
 Wõitjaks wisa mõimuga —
 Jälle tema kulla läike
 Täidab ilma iluga.

Haljal aasjal õiefene
 Hellalt kiigub tuule käes,
 Sirgub iga taimetene
 Täiusese päikse wäes.

Hallikate hõbe wulin,
 Linnu laulu helinad,
 Lehtes salaline jahin,
 Järwel laened lahkumad:

Kõik jee julab üheks wiisiks,
 Kewadisiks muusikaks, —
 Wuundab ilma ilu-riigiks,
 Rahwast lahketis lõbusaks.

Wiljandis, 7. junil 1900.

91. Isamaa armastus.

Ju siis mu põue langes jäde
Kui olin alles väikse, —
See jütitanud tulemere
Mu südames nüüd leegile.
Ei jõua kustutada seda
Karm saatus külma tuulega,
Vaid hauani jääb minu rinda
Ta kuumal leegil loitama.
Ja pääle minu jurma põleb
See tuli teiste südames —
Nii ikka edasi ta elab,
Ei kustu, kao iganes.

Pärnus, 15. junil 1900.

92. Trööstiks

Miks Sa furval meelel seisad?
Miks Sa walad pijaraid?
Weel on fewadised ilmad,
Jäta nuttu sedamaid.

Mehe pijarad on kallid
Kui et muld neid ära joob,
Nad on hinge pühad pärlid —
Walu laugudele toob.

Woota walu waikeks leinaks,
Mehemelel kannata —
Kannatus teeb kangelaseks,
Tamme tüwe murdmataks.

Toris, 16 junil 1900.

93. Nüüd ma usun.

Pisarate pärli oja
Woolas Sinu filmadest,
Kui Sind käsksin unustada,
Tõrjuda mind südamest,
Sest ma arvasin Su rindas
Eba-armastus on hindas!

Ja Su pääke langes norgu
Nagu murtud dieke,
Palgel paistis sügaw walu,
Hinge heitlus selgeste.
Näis, et minu armu kaotus
Sinule on surma otsus.

Kahetsus, kui teraw oda,
Torkas südamesse mull':
Miks, jah miks ma tegin seda,
Kasket kurbtust saatsin Sull'?!..
Wõid mu kahtlust andeks anda,
Karmi sõna unustada?

Nüüd ma usun armu suurust,
Armu kestwust, tugewust.
Ei mind ükski kisu Sinust,
Sinu armust, südamest —
Igapene armu sära,
Ei tad keegi kaota ära!

Wändras, 16. juulil 1900.

94. Jää jumalaga.

Jää jumalaga emake ja ära kurwasta
Et jälle lähen kauzele ja kauaks ära jään;
Sa ära karda minu eest, woid seda ifka tea:
Mind taewas kaitseb armuga, ma jälle kodu saan.

Jah igal pool, kus olen käin, on inglid minuga,
Kes häda, õnnetuse eest mind hoidwad hellasti.

Ra Sinu palwed, emake, on faitšewaimuks mull'
Mis päewa tõuſul, loode a'al teed mu eest järgesti.

Wiljandis, 21. junil 1900.

95. Ära ärata.

Ära ärata mu rinnas õhkamiſi
Ülesſe Sa kurwa lauluga,
Muidu helistan ma kandli feeli
Minult kurwa, haleduſe wiifiga.

Saula mulle lustil lõõritades.
Hõiska õnnest, ehast, koidikust —
Siis kui tormi tuhin kandli feeldes,
Hüüan ärkufeſe eluwõitlust.

Ära ärata ſest ſuikund hääli
Pakitšewas põues elule,
Sellest ilm ſaaks täis mu leinamiſi,
Annaks waba woolu ſilmaweele.

Wiljandis, 21. junil 1900.

96. Wii kaasa mind!

Sääl otſatumas õhu meres
On üksik walge pilweke,
Kui igatſuſeſt aetud, lendes
Ja fiirelt tõttab kaugele,
Ma kawa waatan pilwel' järgi
Ja rahutumalt ferkib rind:
Siin foormab mure muſt kui pigi,
Oh pilweke, wii kaasa mind!

Wii kaasa mind, juul' ſeltſiliſeſs
Ma olen otſatumal teel;

Truiks sõbraks, wennaks igaweseks,
Kel muutmataks jäeb armu-meel.

Ei kuule pilw mu igatjusi,
Kaob waate piirel wiimati —
Ta otsib oma feltjilisi,
Neid leiab wiimaks ometi.

Mul hale meel, waew litsub rinda :
Ma ütsinda! ei sõpra mul,
Kel usaldades kätt wõin anda,
Kes oleks wennakeseks mul.

Puhjas, 22. jun. 1900.

97 Jumalaga jättes.

"Jäe Jumalaga kõige kallim neid!
Jäe jumalaga, ma pean lahkuma!
Arm ise kaitsegu ja hoidku meid,
Et truudus murdmataks jäeb lõpmata!"
Nii hüüdsin Jumalaga jätmisel
Ma kurwalt oma armsa neiule.

Ta kahwatas, õrn pisar paisus silma
Ja oma rinnalt wöttis roosi õit
Mis mulle mälestuseks pandis rinda.
Siis küsis tasa: „Kaugele lä'ed siit!
Ju tiiwad lehwimas Sul lendamisel,
Kuid kunas, kunas tuled tagasi?"

„Ma tulen, kui ju nädalat wiis, kuus
On ajamerre kadund jäljeta,
Kui walmind wili kõrrel, punab puus,
Ja mõni haljas leht läind kolletama:
Siis, kallim, walmista mind wastuwõtma,
Su reisimehel hüüa rõõmsalt tere" . . .

Ja nüüd ju olen kaugel temast ära,
Mu ümber wõõras ilu, wõõras sära;
Kuid rinnal hoian weel üht kallist wara:

See on üks fahedieline rooši oks,
 Mis weelgi pole läinud närtsimuks --
 Ta hinge templis mulle pühaks fujuks.
 Raimis, 23. jun. 1900.

98.

Ära kohtu hädas, waewas,
 Ära nõrke piina fäes
 Glutormis mäs sawas.
 Ära oota teistelt abi,
 Ise wõitle fanges wäes --
 Siis läed lahkest elust läbi.

Udernas, 25. juunil. 1900.

99. Isa hana künkäl.

M u isa hana künkäl	„Siis saadad magust rahu
Üks fiiwililife,	„Mull' musta mulla all,
Kui manitsewal sõnal	„Ja õnnistuſe sõnu
Ta ütleb minule:	„Sull' hüüan igal a'al.“
„Mu poeg, jae kodumaale	Jah, hinga rahus isa,
„Truuks funi ſurmani;	Mis nõuad, täidan ma;
„Mis wõlgu ma jain talle,	Su õnnistust mull' jaga,
„Sa maksja wiimseni.	Et jõuan wõidelda.

Hellenurmes, 25 juunil. 1900.

100. Ka minu nime nende ſekka liſa.

Kätt tõſtan taewa poole, kõrge Iſa,
 Su ette palwes langen põlwili.
 Ka minu nime nende ſekka liſa,
 Kes eestile truuks jäewad ſurmani;
 Kes piina-pingilgi ei eesti nime ſalga,
 Ja kelle truudust kuulsus, fuld ei murra.

Kes kodumaale pühendawad elu,
 Kõif kauniks ohwriks tuues temale;

Kell' ainult rahwa hea, ta õnn ja ilu
On fihutajaks püha püüdele;
Kes käiwad mehemeel tõe rada
Ja hüüdwad häbelikka wendi kaasa.

Kastolatšis 26. jun. 1900.

101. Mina hoopis isewärki.

Jgamees fiin ilmas ihkab
Õnne ja häid juhtumisi;
Karedust ja raskust wihkab,
Soowib päivi lustilisi.

Mina hoopis isewärki,
Lusti, õnne põlgan ma
Nagu wana fulund särki,
Mis ei kõlba pruukida.

Surmani fiin waenlust wandund
Saatuslega olen ma;
Hällist saadik tormis jammund —
Edasi saan wõiduga.

Otepääs, 27. jun. 1900.

102. Truuks jääme igawest!

Kui eesti poegadel truu süda põues weel
Siis pole karta kedagi,
Siis julgelt käime wabal teel
Ja õigel sibil edasi
Gesmärgi poole kindlasti.

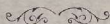
Siis kaowad kõik kohutawad fujud
Mis tuska wast saatnud meil on;
Siis riidude, jonnide tujud
Kõik lõpewad — õitseb meil õnn.

Sest waprads wennakšed, kõik mehemeel nüüd,
Truuks jääda meie wannume:

Et ühine kõif tegu, püüd,
Mis ial ettevõtame,
Kui rahwa kasuks töötame.
Me nagu Taara tamm: kanged tüved,
Jääme seisma ka lamide sees;
Ei väsi meil wõideldes põlwed,
Ei kohku me surmaga ees.

Jah, hüüdfem südamest: truuks jääme igawest,
Me kodumaaale, keisrile!
Ei keegi muuda eesti meest,
Ta truuks jääb püha wandele,
Kuni kord suigub surmale.
Kui tulemeri südames põleb
Meil truudus ja tõde ja arm,
Sest lõpmata kodumaa õitseb
Ja wilja kannab ta murm.

Pühajärwe kaunil kaldal, 28. jun. 1900.

103. Wast harwa.

Kui alati löbu ja rõõmu,
Kui järgesti ilus on ilm,
Siis tüdin' sest, wastif mull' elu
Ja kurwaks läeb ättentaw film.

Ma ihkan mäsawat tormi
Mis hulub ja murrab ja keeb;
Kui tuli siis sähwab muu filmi —
Ma wõitlen, see rõõmu mull' teeb.

Wast harwa, kui wäsinud olen,
Kui puhkamist igatseb rind,
Siis löbustgi rõõmu ma tunnen,
Ja ilus ilm waimustab mind.

Reerutis, 28. jun. 1900.

104. Ära kaeba.

Ära kaeba, et on saatus raske, karm,
Et sind maha jätnud inimeste arm,
Et ja ainu üksi kõnnid okas-ra'al,
Tafistusi kuhjana ees igal a'al.

Ära kaeba, kurda, ole julge ja,
Saatuslega mõitle kangelasena.
Ära ihka abi, armu teiste käest —
Neid ju kõik võid saada ise omaist väest.

Okas-rada muutub lille luhaksja,
Kui ja tüdimata püüad võidelta, —
Põrmuks langewad kõik tafistused ees,
Wabalt edasi saad julgelt sammudes.

Koorastes, 29. Juunil. 1900.

105. Siis kaalu enne oma hinda.

Kui tahad ligimese rinda
Sa laimu oda wisata,
Siis kaalu enne oma hinda —
Kas võid jeks väärt end arvata.

Kas laitmata on sinu koda,
Kas auusad püüded, õiged teod?
Kui ei, siis murra laimu oda —
Sa muidu wande alla waod.

Kõrges, 30. juunil 1900.

106. Kerjaja surm.

<p>Ta toetab kepsi na'ale, Kõik keha väriseb, Hall juuks kui hõbe laene Ta palet ümbritseb.</p>	<p>Pilk särata ja tume, Kuid pisar hiilgab sääl, Näol närtsinud on jume, Ja kõlata ta hääl.</p>
---	---

Nii seisab maantee ääres	Sääl kõrgel sini-wõlwit
Üks wäsinud sandike,	Üks tuike lehwitab,
Ja ihkamises, palwes	Kaob lõpmatuise piiril —
Ja waatab ülesse.	Kui wälf siis sähwatab. —
Täht nagu tule juga	Weel kumab õhtu eha,
Sääl kõrgel langeb, kaob —	Hall udu tõuseb jõest; . . .
Surm kerjajal' lööb rinda,	Teel lameb surmu keha
Ja õhkab, kofku waob.	Kel pole omakest!

Wõrus, 30 Juunil 1900.

107.

Kaugelt waadates näeb waewa mägi
 Sulle üle pääsemata olewat,
 Aga, kui ja tungid hästi ligi —
 Näed tad ikka madalamaks minewat.
 Põlwas, 1. Juulil. 1900

108. See teil' olgu õpetuseks.

Kustas tahtis kodufana,
 Kaasakesta kosida,
 Kes on rikas, noor ja ilus,
 Tööb ja teos laitmata.
 Aga: „Kustas olla wana!“
 Meiud felmid arwasid,
 „Tahab naist kes teeb tal nänmu,
 Tasub talu wõlgasid.“
 Nõnda'p Kustas waesekene
 Otsib ilmaaegu naist.
 Ilm weel pilkab: „Lollifene!
 Wanapoiss jõe wakka waišt!“
 See teil' olgu õpetuseks
 Wennakesed nooremad:
 Wanadus on äpartuseks
 Kui te pole nobedad.

Ustis, 6. Juulil. 1900.

Julgus peab juurdunta
 Mehe jüdames,
 Auusus, õigus juhtima
 Büüdes, tegudes.

Rambjas, 2. juulil 1900.

110. Ma tihti näen.

Ma tihti näen, kuis noored hinged
 Maailma mudas uppuvad — —
 Nii kõrgelt lööwad patu lained
 Et õrnad õied kolluvad!

See nähtus lõikab jüdamesje
 Mull' valu haava werise:
 Kas jeks nad saanud elu sisse
 Et jäewad ohwriks häbile?!

Nad on ju tulewiku rahwaks
 Ja elu saatjaks määratud,
 Ning kõige woorustele kaitstjaks
 Ja edendajaks kohustud.

Mis peab siis saama tulewikuft,
 Me rahwa kuldseist lootustest
 Kui leiame nüüd olewikuft
 Ju patu-idu nooruseft?

Jah, wanemad, te hellitujed
 Ja kaswatuise mõistmatus —
 Wiib langema te lapsukesed —
 Just selles audub hufatus!

Oh Gesti ema, Gesti isa,
 Pea pühaks lastekaswatuft!
 Hoolt, muret, jõudu juurde lisa —
 Siis taemas jagab õnnistuft.

Jurjewis, 8. juulil 1900.

111. Weel ei!

Weel ei nõrke piina fätte,
Weel ei waibu waewa wäes,
Weel on kindel ettemõte,
Weel on õige rada fäes.

Saatus, ei sa jõua minda
Nõnda pea weel painuta,
Sest mu karastatud rinda
Jäeb weel julgus juurduma.

Balgas, 10 juulil 1900.

112. Siis on ilmas kuldne põli.

Kui ju hariduse idu
Kosub, kaswab langes puuks:
Lõpeb pimeduse pidu,
Uwab uue päewa üks.

Siis'ep rahwa selgind waade
Õnnistuse tiireid näeb —
Ühijuseks üle maade
Suimsuse reegliid jäeb.

Siis on ilmas kuldne põli,
Millest unistakse nüüd:
Rahwas hoiab rahwa ligi —
Ühine on kõige püüd.

Keeni Soomes, 12. juulil 1900.

113. Kui meelt ei pööra.

Sa jänuned nii lõbu järgi
Et tööd ja tegu unustad,
Lööd tühjalt jurnuks kallid päivi,
Neid loojalt ära warastad.

See üle, kui ei meelt ja pööra,
Kord nutad walu piisaraid —

Su jõud on nõrk, ei pääse randa,
Ges wahutamas lainte laid.

Jurjewis, 15. juulil 1900.

114.

End ära püüa wabastada
Neist kohustest mis täitma pead;
Kui katsud nendest lahti saada —
Siis eluwankri kraawi wead.

Rutulinmas, 10. juulil. 1900.

115. Wahete wahel, kui aega seks on.

Mu sõber, ära arwa sa tuimaks mind
Et wõitlust ja faredust ihk'n, —
Mul õrnemas tundmuses paisumos rind,
Kuid teiste eest seda ma warjan.

See pole ju mehele kasuks ei auuks
Kui tundmuste udus ta hõljub;
Mees loodud alalise wõitluse jaoks,
Seks elu tad ülesse futsjub.

Wast wahete wahel, kui aega seks on,
Annan tundmustel' waba woli —
Siis löbu karikast rõõmu ma joon,
Siis huuldel õrn, lustilik nali.

Saadjärwes, 16. juulil 1900.

116. Ära!

Kanem ei Sind tohi näha,
Sinu filmi waadata,
See toob südamele häda,
Täidab hinge, waewaga.

Ära, ära ilma fiske,
Kangele et Sind ei näe;

Mürisewa tornidesse —
Muidu rind ei rahu jäe!

Maarja-Magdalenas, 17. juulil 1900

117. Oh rõõmusta.

Sa rõõmustad et minu rinda
Wõid lüüa haamu walusaid,
Et kastab weri mulla pinda,
Et näed mu palgel pisaraid

Oh rõõmusta fui kaua jõuad,
Weel hõiska funi wõit on Sul:
Peab tuleb aeg mil andeks nõuad
Ja tahad sõbraks olla mul.

Palamusel, 20. jul. 1900.

118. Kauaks jõuad?

Kauaks jõuad tuule hoogu
Küttkes finni pidada?
Weski tiimad tõufab feerdu,
Tõttab jälle minema.

Nõnda'p rahutumad hinge
Wõimata on pidada:
Ei ta püünisesse lange,
Ei saa sõbraks rahuga.

Saiuse-Waimastweres, 21 juul. 1900.

119.

Hee pole õnn et fergelt kõif saad
Mis jüda lustib ja tahab —
Nii wiimaks ja soowide hulgasse jääd,
Kõif elu jull' rõhuwaks lähab.

Simuna-Wägawal, 22. juulil. 1900.

120. Kunas paha paraneb?!

Palju, väga palju paha
Peidab weel mu kodumaa,
Murrab hariduse saja —
Wõtab wõimust söödima.

Kunas, kes wõib jeda õelda,
Peitum paha paraneb:
Kuldseid teri küüntaks' mulda,
Millest lõikus figineb?!

Oh, ma märkan, mustad warjud
Pikkamisi weniwad,
Jõudwad ööd nii külmad, waljud,
Tarretult lõik uinuwad. . .

Uga siiski, kangel, kangel
Tulewiku õuedel
Näen ma koidu puna algel
Lõppu ööde warjudel.

Wäike-Maarjas, 24. juul. 1900.

121. Sündimise päewaks.

Aasta aasta järel' kiirelt kaob
Igawesti ajameresse;
Noorus' päike alla poole waob
Kuni uppub halli udusse

Määrinata ruttu tuleb tundi
Millal aeg mu asjad lõpetab,
Millal tunnen ümber muutwat sündi
Mis mind musta mulda süngitab.

Uga nüüd weel noorus ehib kulmu,
Julgelt elule lööb vastu süda,
Käemarres küllalt wõidu jõudu —
Tuluga sest tarwitan nüüd aega.

Rakweres, 25. juulil. 1900.

122. Ära siiski jäta.

Ükski aitamine, hää tegu
Pole tänu ega kiitust jaan'd,
See on ilmas juba wana lugu.
Sugust sugusse nii seisma jään'd.

Mida rohkem hääd ja püüad teha,
Tahad paha põlwe paranda,
Seda enam leiad waenu, wiha,
Wastu tullakse sull' riuga.

Uga ära sellest siiski hooli,
Ära jäta kõrgemeelset tööd, —
Küll furd sinulegi tänulisi
Leidub sääl pool pimeduse ööd.

Wiru-Jaakubis, 25. juulil. 1900.

123. Sest ei näe ta.

Kesse armastuse kudus
Jambsiib terwe elu a'a,
Selle päewad kõik on udus,
Jalge all tal pole maa —
Ta on maa ja taewa wahel,
Jalad pöördud ülesse,
Nii et ainus siht ta waatel
Pehme udu pilwesse.
Sest ei näe ta eluwälja,
Tõhiduse wõitlusiid,
Kus ei unistust, ei nalja,
Kuulda lusti lugusiid. —
Elu pole narrus, wali,
Elu pole lapsemäng —
Elu tõsine ja wali,
Kuni käes furd muldne fäng.

Uhtna Sämis, 27. juulil. 1900.

124. Südamele.

Süda, hoia ennast, hoia, Weel ei selleks aega ole,
 Et sa kõita ei lase end! Palju tööd ja mõitlust ees,
 Kui sa'p jõua ennast hoida — Sest ei hääd mull' sellest tule,
 Waljult karistan ma sind. Kui nüüd wintsled armu sees
 Dota, oota, külka'p wiimaks
 Seda saad mis ihkad nüüd, —
 Aga praegu jää weel külmaks,
 Muidu kahju saab mu püüd!

Wiru-Nigula Pada orus, 28. juulil. 1900.

125. Ärgu olgu! pole wiga.

Kõik nad püüawad mull' paha Ärgu olgu! pole wiga —
 Waewa, walu jünnitä'; Palju kannab minu rind . . .
 Lõhuwad mu püüded maha, Rangel heledaks lööb ida,
 Loobiwad mind mudaga. Kutsjub ihaldawalt mind.
 Pole üht'gi kesse tuleks Seniks jõudu, seniks julgust
 Mulle wastu armuga, Kannatuseks küllalt weel,
 Kes mul sõbrakejeks oleks, Kuni film näeb seda walgust
 Jagaks tundeid minuga. Milles eesmärk hiilgab eel.
 Pürtse Sinnanäe-Tarat, 29. juulil 1900.

126. Kauaks ei jõua.

Kaua ei mind jõua litju Pilw ei jõua taewa mõlwi
 Kurwastuse kalju koorm, Igawesti warjata;
 Glaw waim saabwarsti mõitu, Jäedaw pole halla-lumi
 Mure pudeneb kui põrm. Kewadise ilmaga.
 Lügamuses, 31. juulil 1900.

127. Aeg tuleb, oota orja okman.

Oh kadedus, kui palju rolli Wiil murtaks sinu kiusu sarwed
 Sa mängid eesti elu sees, Ja kistaks haraline feel,
 Teed tihti kohutawat kalli Et põlgtult aia taha sured,
 Kui tähtsamaks saab mõni mees Et kaod eesti elu teel?!

Neg tuleb, cota orja ofman,
 Surm sõidab kaugelt trisates, —
 Su hinge waakumist ma märkan,
 Pea sõidab põrgu wingudes.

Jõhvis, 4. august. 1900.

128. Pidul.

Pidu oli täies joones, Kõigil olid omad peind,
 Tantsu tahti juhtis pill. Kõigil neid nägusid,
 Kõigil lõbu kahas meres — Kõigil jaotatud rõõmud,
 Wäga tore oli trall. Pilgud ühte sulawad.

Mina waene, üksipäini
 Üksik rõõmsa hulga seas
 Tammusiu niijama ringi
 Mufrakt lustiliste reas.

Pühajõe Toilas, 6. august. 1900.

129 Rahu! rahu!

Msjata nad hüüdwad: „Rahu! rahu!“
 Kasuta need sõnad kajakad.
 Si veel rahu rahwa rinda mahu —
 Sää!l veel toored wõimud elawad.

Veel läeb polju aastaid ajamerre
 Wenna werewärmil kirjutud,
 Kuni parandakse paha põlwe,
 Kuni rahu-tempel rajatud.

Waiwaras, 8. august. 1900.

130. Öösine kontsert.

Oõ nii pime, must kui pigi, Wälgu tule juga keerleb,
 Tina-raskelt rõhub õhk. Silmapilguks hiilgab õõ,
 Tormi tantsul sõuab ligi Hirmus pragin köhe järgneb,
 Ahwardaja pikse pilw Jälle jähwab tulewõõ.

Nõnda pimedus ja walgus Wihma walab nagu hämbriſt:
 Kohutawalt fordawad, — Ujutades kuiwa moad;
 Pikkſe põrutawas mängus Sue tekkind laiaſt lombiſt
 Alfna klaaſid tirawad. Wahu lained waluwad. —

Kauguſeſje kaob ära
 Naſke ſajuline pilw
 Gemalt näib weel wälgu ſära,
 Tules kumab taewa ſerw.

Mutaguſe Peeter-Niſtil, 9. aug. 1900.

131. Kord ſullegi!

Sa ära ütle hoopſewalt:
 "See kõnges ſurma käes."
 Ei keegi ela jäedawalt
 Waid langeb muutwas wäes.

Kord ſullegi lööb wiimne tund,
 Noor, tugew, rõõmus mees,
 Mil uinud wiimist rahu-und
 Sää! kalnu kambri ſees.

Aeg kõigi aſjad lõpetab,
 Kõik ilmaſ ſurelik:
 Nii minewik meid õpetab,
 Nii näitab olewik.

Narwas, 10. aug. 1900.

132. Ahkus, toredus, lihtſus, tõſidus.

Ahkus on tühjus, ebalik jära,
 Gluwaljuſes kustuſ ta ära;
 Toredus nõrgaſtab tahtmiſe jõudu,
 Takiaſtab tublimat edaſi jõudu.

Loomulik lihtſus on inimlik ehe,
 Armsaks teeb neiu, naeſe ja mehe;
 Tõſidus põhjentaſ kindlama raja
 Mille pääl ſerfineb tugewam maja.

Radugu looredus, f' adugu uhkus,
 Tõusegu tõsidus, f' aswagu lihtsus:
 Siis on elul t' aelil wäärtus,
 Mehiselt wõ' oetaks wärmulik saatus.

Barstoe Selos 11. aug. 1900.

133. Te tõrwata ei suutnud minu nägu.

(P. G. K.-f. „W.“ e-sele.)

Mu töö eest andsite mull' tänu palgaks
 Nii rohkest' sõimu sõnu jämedaid,
 Et põlgades ma Teie leerist pööraks
 Ja jätaks Teie kulla kuhelaid.
 Mis aitasin ma Teile kofku kanda.

Oh nõbrad! efs Te seda siis ei märkand:
 Et omakasu pole minu püüd!
 Teid wennameelel olen hädas äitan'd
 Ja lõpuks waikselt eemale jäin nüüd.
 Ei miskit nõudnud enesele anda.

Kuid ometi — teil tõusis kena häbi:
 Töötegija on ifka palga wäärt!
 Me ütleme — ei muidu tule läbi —
 Koif tasutud on talle karwa päält,
 Ehk tema töö küll polnud seda wäärt.

Sääl paha süda puistas palju sappi
 Ja kurjus kõndis tõrwa pang tal käes;
 Weel tuli süüta juhtumine appi —
 Nüüd seletadi wääramata wäes...
 Kuid, ei Te jõudnud peita tõe äärt!

Säält selgis iga nägijale nähtus
 Kus kuri süda waga kune sees,
 Kus muda sisse langend tõe wäärtus,
 Jonn, omakasu elab uhkuses,
 Kui isa-kalkun tammub õue pääl.

Te tõrwata ei suutnud minu nägu,
Ei jõudnud minu rahu rikkuda.
Kord sööte hapul näol oma segu,
Sest aeg kõik asjad võtab selgita
Ja igas rinnas kohtumõistja hää.

Peterburis, 12. aug. 1900.

134. Liig hilja!

Sa kardad mu uurivat pilku,
Läed araks mu waadete ees.
Kas arwad et jellest saan märku
Mis peitub Su südame sees?

Liig hilja! miks warjad weel seda
Mis ammugi selge on mul:
Et wäikene süüta süda
Du läinudgi kaduma Sul!

Sillamäe Sötkel, 14. aug. 1900.

135.

Tõde on peegel, ta hõbedas näha
Iga vähemgi mustuse iwa;
Ära sest peida see peegli taha —
Kohet siis wahetad põrguga taewa.

Konjus, 15. aug. 1900.

Siis tea!

Kui unustad ja eesti nime,
 Kui põlgad ära eesti meelt,
 Ja meelitab sind wõõras ime
 Su sugurahwa töölt ja teelt :
 Siis tea, et tuhat wande wälku
 Su päha taewast müristab —
 Sull' paradiiši paneb lukku,
 Su hing põrgu pärantab! . . .
 Jah kõiki taewa püha wiha
 Siin ja säääl waljult karistab,
 Kes põlgab oma ema, isa
 Ja sugurahwast unustab.
 Sest auusta isa, auusta ema
 Ja teeni rahwast, teeni maad :
 Siis õnnelikult elad kaua —
 Ja maa pääl taewa osaks saad.

Warjal, 17. aug. 1900.

137.

Kui kadendus su südames,
Jonn, õelus tegudes —
Siis Raini märk su otša ees,
Ta wanne pöue sees.

Malla = Jilas, 25. aug. 1900.

138.

Ära põlga nõrka wenda,
Ära waewa wiletsat —
Mita nõrgal foormat fanda,
Toeta, tröösti leinajat.

Kundas, 26. aug. 1900.

139.

Targale mehele.

Sa pead end targaks, suureks meheks
Ja üle küla esimeseks,
Et mõistad mõned nalja tilgad,
Et rumalamaid läbi pillad.

Noh, wennas, see weel pole tarkus
Waid esimese järgu alpus —
Ei ise-end tark targaks pea
Ei nõtru ninapidi wea!

Tart on kui küinal, kelle walguš
Nii ihaldawalt filma puutus,
Kes näitab, wäšind rändajale,
Kust tee läeb wõimu hallikale.

Kadrina Guljal, 1. sept. 1900.

140. Ole ikka mehine mees.

Ara ša waibu waewa wäes,
Ara forštu furbtuse käes,
Ara piina pigistusel,
Musta mure muljutusel
Wõimetumaks mehiks jae.

Ole ikka mehine mees
Kes ei kofku kellegi ees,
Kesſe elu tormi wastu
Wõtab mehe meelele astu
Kuni elu ots on kae'.

Rakweres, 2. septr. 1900.

141. Sõbrast lahkudes.

Su süda, miks nii pakitsed,
Sul nagu miskit puudus?
Kas sõprus nõnda tugewalt
Su šisſe juba juurdus?

See õige küll! truu wennake
Ta oli tõesti mulle,
Kes jäi nüüd minust kaugemale
Kuid ligi südamele.

Seft süda ära kurmaks järe
Ja ära kanna leina:
See sõprus sïde sitte on,
Ei lahkudes saa otsa.

Haljalal, 5. sept. 1900,

142. Siis mu põuest.

Mõnel waiksel õhtu tunnil
Tuleta mind meelde Sa,
Saada ainus õhke üles
Jsa ette palwena.

Siis mu põest sala sunnil
Kaob kõik kurbtus korraga
Ja mu elutaewa wõlwil
Tähte kuld lööb järema.

Mumäe Palmes, 6. nov. 1900.

143.

Hooletus ja priiskamine, tead wennas,
Wib sind wiletsuse alasile wiimaks,
Kus siis häda haamer tantsib sinu seljas
Kuni pudened ehk lähed kõwaks.

Kuusalus, 7. nov. 1900.

144.

Päält waatamise läbi
Ei õpi' ametit;
Ei iseendast siigi
Su selga sammetit.

Tööd tehes tööd ja õpi
Siis wiimaks targaks saad;
Hool, wiskus annab kulda
Ja wiljakandjat maad.

Zöelehtmes, 8. nov. 1900.

145. Raudtee rongis.

Rell kõlab ja heliseb wile,
Rong ähtides edasi läeb,
Suits sünnitab hõljuwa pilwe —
Linn kaugele waate eest jääb.

Kõik reisijad wagunis wagalt
On istumas pinkide pääl,
Üks õndsalt, kuid teine nii kurwalt
On mõttesse wajunud säääl.

Üks tõttab nüüd rõõmsasti kodu,
Kurw saatus teist kaugele wiib,
Ka istub weel mõni, kel lugu
Sest pole, kus rajal ta jääb.

Rong edasi tormab ja ähib
Kui wihaselt turtsuja härg,
Õõ taewa all jädemeid wehib,
Kui tule wihmas on rong! —

Ma istun waguni nurgas,
Kind imelist igatsust täis :
Oh oleks ju ometi kodus
Ja lõpeks fõrd wäsitaw reis !

Tallinnas, 9. sept. 1900.

146. Ma püüan edasi.

Ma püüan edasi
Mii kava kuni jõuan,
Ja ikka julgesti
Tõtt, õigust taga nõuan.

Kui aga viimati
Mu fäes rauged rammu,
Silm kustub waguši —
Haud wääratab mu sammu.

Siis armas eesti muld
Münd wõtab oma hõlma,
Kuni suur koidu kuld
Kord äratab maailma.

Wiljandis, 13. sept. 1900

Ar 901
Suurkask

EESTI
RAHVUSRAAMATUKOGU
AR

65546

36, -

2796
AL901
SUURKASK

Hind 25 kop.